
Ágh István

NEM A DOHÁNYZÁS ÁRTALMÁRÓL

Először csak az operatőri fortélyok érdekeltek,
amint folton-folt fekete-fehérben
kinagyítja a szakadt homlokráncot,
ilyesmit leshelyzetből lehet fotografálni,
hogy ne zavarja semmi a másféle alakoskodást,
melyet egy ember világgá jelenít majd,
lobbanó gyufa lángja világítja meg szája
nevetséges rángatózását különös részletekben,
legyez a világossággal, de ami gyúlékony,
nem akar elaludni, hatalmassá kunkorodott

hernyó ágaskodik a megcsipentett cigarettavégen,
és ernyedten lepottyan, míg három ujjal
belenyomódik a csikk a hamutartónak használt
vályuba, ahol az előbbi is él még,
lerakódott hamu sivatagi dűnéi terjeszkednek,
szó szele kél körülöttem, még a lázas
öblögetésből nem derül ki semmi,
az látszik csak, miként vetemedik a különvaló
has a tárgyalóasztal élén, micsoda asztmás
roham rengeti maga előtt a vázás virágot.

Aztán a kimerevített testrészek és a fölpörgetett
mozdulatok sorából rám tapad a totálkép,
borzalmas az a teljes, szűk helyre nyomott tabló,
hol a főnöki utánzások egyformán csavarozzák
ajkukba a Munkást, szivják, ömlesztik a füstöt,
szemem láttára pusztítják magukat, mintha
a dohányzás ártalmáról szeretnének meggyőzni,
pedig arról van szó, mennyire elítélendő,
ha egy mezőgazdasági szövetkezet zubbygombot
gyárt a belga csendőrségnek szovjet rézből.

De hol a bűnös, ha mindenki vádol?
s egyszerre olyan ismerős a hangjuk,
s ezek a ruhák, ahogy mindig lötyögnek
vagy feszülnek, ugyanabban a korban éltem én is,
ugyanazt a nehéz ebédet ettem velük az étkezdében,
akikkel telefonom központi száma is közös volt,
azzal fedezték szigorúan titkos beszélgetéseiket
a labirintus szegletében, a másik vonalon,
milyen hamar idegen lett az arcuk! s a kiméletlen
zagvaság, amelytől Hamlet kirántaná a tollát.